

zomerkriebels

Tekst: Gerard van Eijden

Om het uiterste uit de dag te halen, is ze er vroeg uitgegaan die ochtend. De kinderen zijn opgewekt, omdat een dagje bij opa en oma altijd gepaard gaat met veel chips, snoep, tv kijken en spelen met de oude sullige labrador. Daardoor is het alledaagse getrek en gesleur om de kinderen op tijd ergens te krijgen, nu niet nodig. Ze staan met hun vrolijke gezichten bij de voordeur hun moeder tot grote spoed te manen.

Haar ouders weten dat ze eraan toe is om een dagje even helemaal voor zichzelf te hebben. Het valt ook niet mee om drie jonge kinderen vrijwel alleen op te voeden. En toen Els vroeg of zij op deze bijzondere dag een dagje opa en oma wilden zijn, reageerden ze meteen positief. Door de vroege start is Els al voor alle files uit op weg naar Noordwijk. Hoewel het nog vroeg is, laat de zon zich al overtuigend zien. Dit móét een perfecte stranddag worden. Een helblauwe lucht zonder een storend wolkje voorspelt een dag waarop je niet zou moeten werken, jengelende kinderen om je heen moet hebben of je suf moet piekeren over zaken die je toch niet kunt oplossen. Met dit weer kun je maar één ding: onderuit in een luie strandstoel met de zee- en strandgeluiden als decorum.

De grote parkeerplaats van Noordwijk is nog vrijwel leeg als Els haar Mini cabriolet – heel af en toe heeft Paul een gulle bui – dicht bij de opgang voor het strand parkeert. Een diepe inademing wanneer ze uitstapt, geeft haar lichaam het signaal waar ze zo naar verlangd had: vandaag is helemaal voor jou!

Op het strand spreidt ze haar grote rode badlaken uit en verruilt ze haar kleren voor een ragfijn gelijnde witte bikini. Goed, ze is dan moeder van drie kinderen, maar haar lichaam heeft ze altijd perfect onderhouden. Twee bezoeken per week aan de sportschool ervaart Els als een hele opgave, maar sinds haar beste vriendin met haar meegaat, is het leuker en vereist het minder discipline. En de bewonderende blikken van Paul zijn ook een goede motivatie geweest.

Els heeft voor deze dag een boek meegenomen, waar ze thuis al drie keer in begonnen is. Maar ook op het strand is het lastig je te concentreren. Ze kan haar blik niet van de andere strandbezoekers afwenden. Achter haar grote zonnebril kan ze heerlijk loeren. Naar een dikkgig echtpaar met twee zeurende kinderen. Of de drie oudere dames die de grootste lol met elkaar hebben, terwijl ze de thermoskan met thee rond laten gaan en zakken met koekjes verslinden. Els is niet jaloers op de jonge moeder die vier kinderen in de gaten moet houden, moet vermaken en ook nog eens van eten en drinken moet voorzien.

En natuurlijk heeft ze ook de bruinverbrande man gezien, die op een klein handdoekje het NRC ligt te lezen. En natuurlijk heeft ze ook gezien dat de man geregeld haar kant op kijkt. Het is die aandacht die, naast haar lichtverbrande huid, ervoor zorgt dat een aangenaam tintelende opwinding zich van haar meester maakt. Niet dat ze op avances van de man zou ingaan. Els is van plan Paul tot in lengte van dagen trouw te blijven. Dat hadden ze elkaar beloofd toen ze trouwden. Hun huwelijk mag je geslaagd noemen, ze zijn erg gelukkig met elkaar.

Toen Paul twee jaar geleden die prachtige baan in Dubai kreeg aangeboden, hebben ze er bewust voor gekozen dat hij alleen zou gaan en dat ze de kinderen niet met een grote overgang zouden belasten. Het was een moeilijke beslissing. Dat hij één keer per zes maanden terug zou komen, was een schrale troost.

De eerste dagen van zo'n drie weken durend verlof moeten ze altijd erg aan elkaar wennen, alsof ze nog verkering hebben. En natuurlijk vragen de kinderen dan ook volop de aandacht van hun vader. Maar aan het eind van die drie weken is hun relatie weer zó hecht, dat het afscheid opnieuw hartverscheurend is. Els ziet al uit naar de komst van Paul over anderhalve maand.

De drukte op het strand is groot. De files op de weg zijn inmiddels opgelost, maar de mensen staan nu weer in de rij voor de ijskramen en toiletten. Els is blij dat ze vroeg naar het strand is gegaan. Het geeft een prettig gevoel om niet mee te hoeven doen aan de bewegingen van de massa. Daarom raapt ze al vroeg haar spulletjes weer bij elkaar om, lekker bijgekleurd en met een tintelende huid, nog even over de Noordwijkse boulevard te lopen. Niet dat ze wat wil kopen bij de boetiekjes. Nuchter als Els is, beseft ze dat zoiets dit uitje onnodig duur maakt. Toch bekruipt haar het gevoel dat ze zichzelf op deze bijzondere dag best wel mag verwennen. Achttien jaar getrouwd is immers reden genoeg voor een kleine uitpatting. Ze is er wel aan gewend geraakt dat het bijzondere van deze dag aan Paul voorbijgaat. Geen sms'je of telefoontje... Paul vindt dat niet belangrijk, had hij haar meermalen verteld. Hij wil elke dag lief voor haar zijn. Dat is ook wat zij het meest mist. Sinds Paul naar Dubai vertrok, zijn de spontane attenties zoals een diner voor twee, een theaterbezoek of een simpele bos rozen, verleden tijd. Ze heeft het ongelooflijk getroffen met Paul! Hij is een lieverd, een fantastische vader voor zijn kinderen en een geweldig zorgzame echtgenoot. Maar wel in Dubai. En niet naast haar op het strand.

Haar oog glijdt langs de etalage van een badkleding- en lingeeriezaak. Midden in de etalage hangt een setje dat direct haar aandacht trekt. Het zijn de kleurnuances en de prachtige stof die haar raken. De prijs zorgt voor een klein moment van twijfel. Toch vindt ze dat ze dit setje mag kopen. Zo vaak gunt ze zichzelf niet zoiets moois. En het zou een mooie herinnering aan deze heerlijke dag zijn. Snel glipt ze door de openstaande deur van de boetiek naar binnen.

Helemaal voldaan, heerlijk rozig van deze stranddag, met een mooi getinte huid en een prachtig setje in haar tas, loopt ze de boulevard af naar de parkeerplaats. Nog even een zonovertogen ritje in haar cabriolet en dan kan ze vol goede moed de dagelijkse routine weer oppakken. Als de kinderen vanavond op bed liggen, kan ze Paul nog wel even bellen om te vertellen wat voor heerlijke dag ze heeft gehad.

Het parkeerterrein staat helemaal vol bakkend blik en Els is blij dat ze het dak van haar Mini kan opendoen. Ze moet er niet aan denken om in zo'n kokende auto te moeten stappen. Op het moment dat ze het opengeslagen dak vergrendelt, voelt ze plotseling twee armen om haar heen. In een flits komt de bruinegebrande man van het strand in haar gedachten.

“Lief, bedankt voor de fijne achttien jaren”, hoort ze een wel heel bekende stem bij haar oor zeggen.